

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa Ł. P.
przeciwko W. I. Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2009 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 13 stycznia 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 900 (dziewięćset) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. w sprawie Ł. P. przeciwko W.I. Spółka z o.o. w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, wyrokiem z 13 stycznia 2009 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego z 12 czerwca 2008 r.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powoda wniósł o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz fakt, że niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona. W jego opinii istotnym zagadnieniem jest, czy przyczyna powołana przez pracodawcę jako

uzasadnienie rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy, która nie istniała w chwili wypowiedzenia, a która mogła zaistnieć w przyszłości, może stanowić uzasadnienie wypowiedzenia umowy o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p. Istota zagadnienia prawnego sprowadza się zatem do odpowiedzi na pytanie, czy można przyjąć za rzeczywistą, uzasadniającą i wystarczającą przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę – likwidację stanowiska pracy, jeżeli to decyzja pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę antycypuje fakt przyszły i niepewny w postaci likwidacji stanowiska pracy.

Jako kolejne istotne zagadnienie prawne wnoszący skargę sformułował to, „na kim spoczywa ciężar dowodu, że wskazana przez pracodawcę w uzasadnieniu wypowiedzenia umowy o pracę przyczyna jest rzeczywista i konkretna – na pracowniku występującym z powództwem o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne lub o odszkodowanie, czy też na pozwanym pracodawcy.”

Niezależnie od ww. istotnych zagadnień prawnych występujących w sprawie niniejszą skargę jej Autor przedstawił jako oczywiście uzasadnioną, gdyby kwestię rozkładu ciężaru dowodu uznać nie za istotne zagadnienie prawne, ale za kwestię już wystarczająco przesądzoną w orzecznictwie i literaturze. Przemawia za tym fakt, że Sąd Okręgowy w sposób oczywiście błędny przyjął rozkład ciężaru dowodu w zakresie wykazania faktu istnienia przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji

kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednoczenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Przedstawione przez Autora skargi zagadnienia prawne, nie spełniają wymagań definicji istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z ustalonym poglądem Sądu Najwyższego, istotne zagadnienie prawne występuje, gdy istniejące w rozpoznawanej sprawie zagadnienie prawne ma znaczenie dla rozwoju prawa lub ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Celem przedsądu jest umożliwienie Sądowi Najwyższemu selekcji spraw z punktu widzenia potrzeby angażowania najwyższego organu sądowego w sprawy małej rangi i skupienie się na sprawach najpoważniejszych. Przedstawione przez wnioskodawcę, jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie kasacji do rozpoznania, zagadnienie nie jest istotnym zagadnieniem prawnym. Kwestia zaistnienia przyczyny wypowiedzenia w przyszłości została już szeroko wyjaśniona w orzecznictwie sądowym. Jeden z wyroków, który się do tego problemu odnosi, to jest wyrok SN z 12 grudnia 2001 r. i PKN 733/00, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych 2003/23/569, został zresztą powołany w skardze (zob. ponadto również: wyrok SN z dnia 29 marca 2001 r., I PKN 325/00, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, 2003, nr 1, poz. 8; wyrok SN z dnia 23 lipca 2008 r., I PK 310/07, niepubl.; wyrok SN z dnia 13 października 1999 r., I PKN 290/99, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, 2001, 4, 110, Monitor Prawniczy, 2001, 6, 363, Prawo Pracy, 2001, 4, 31 [notka]; postanowienie SN z dnia 16 grudnia 2002 r., I PK 168/02, niepubl.). Nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli sformułowany w jego ramach problem został wyjaśniony w jednolitym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, a skarżący nie wskazuje

żadnych argumentów prawnych uzasadniających możliwość odmiennej jego oceny (zob. postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 277/07).

Powyższą argumentację należy również odnieść do zagadnienia odnoszącego się do kwestii rozkładu ciężaru dowodu

Skarga nie jest również oczywiście uzasadniona. Nie wiadomo, na czym w przekonaniu Autorki skargi ta oczywista zasadność miałyby polegać. Wskazuje ona, że Sąd Okręgowy w sposób oczywiście błędny przyjął rozkład ciężaru dowodu w zakresie wykazania faktu istnienia przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę. Jednocześnie pełnomocniczka powoda nie wyjaśnia, na czym polegało to błędne przyjęcie i dlaczego koliduje z orzeczeniem SN z 9 marca 1977, I PRN 17/77. Sąd Najwyższy nie musi się domyślać ani szukać w aktach sprawy wyjaśnienia i potwierdzenia tez skarżącego zgłaszanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, lecz powinno to być przedstawione przez profesjonalnego pełnomocnika, sporządzającego skargę (postanowienie SN z dnia 6 listopada 2001 r., IV CZ 185/01; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2001 r., II CZ 28/01; postanowienie SN z dnia 6 listopada 2001 r., IV CZ 156/01; postanowienie SN z dnia 30 listopada 2001 r., I CZ 173/01). Pełnomocnik strony skarżącej najwyraźniej tego obowiązku nie wykonał.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.